

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1479. usque ad annum 1494

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118340

§. 114. Sanctus in Gallias appulsus & Plessiacum delatus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66444](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-66444)

Secul. XV turus, ubi etiam secundis ventis appu
A G 483. sus est.

§. CXIV.

Sanctus in Gallias appulsus, & Plesiacum delatus.

*Comm. lib 6.
7. & 8.*

Ludovicus sanctum hunc virum in Gallias adventasse intelligens, tam inde efferebatur lætitia, ut adventus nuncium deferenti marsupium decem aureum millibus grave dono daret: cumque vir sanctus Turoniam proxime accederet. Rex Delphinum Filium suum ei obviamisit, qui illum Ambaciæ summa veneratione ac cultu excepit: postquam vero ille ad castrum Plessiaci die vigesima quarti Aprilis anno priori millesimo quadragesimo octogesimo secundo pervenit, Ludovicus cum tota sua Curia in ejus occursum effusus iisdem, inquit Communeus, honoribus ac submissione virum sanctum perinde, ac si Papa esset, receperit, atque in genua procidens per eum a Deo vitæ suæ prorogationem impensius exoravit. Ast Ludovico Sanctus denunciabat, non minus Regibus quam ceteris hominibus terminos vitæ a Deo positos esse, quocirca immutabilem Dei sententiam mutari adeo non postularet, ut prompto potius animo sese illius voluntati submitteret. Hoc dicto Rex Francisco ad inferiorem castri arcem deducto in quodam

dam parvo cubili haud procul a Sacello ^{Sæcul XV.}
 S. Matthæi habitationem assignavit, ad- ^{A C. 1483.}
 junxitque interpretem Ambrosium Rem. ^{Rembaust.}
 baldum, æque Italici, & Latini ac Gal-
 lici idiomatis gnarum; demandabat in-
 super duobus suis Officialibus curam, ut
 tam viro sancto, quam Religiosis itine-
 ris sui sociis victum suppeditarent.

§. CXV.

Frequens colloquium Sandi cum Rege.

Sanctus ille Eremita frequentius cum Rege de salutis suæ negotio agebat, testaturque Comminæus, qui ferme semper ejusmodi colloquio præfens erat, quod tanta sapientia ac Spiritus sublimitate cum Rege versatus fuerit, ut verba divinitus inspirata proferre, ipseque Spiritus sanctus per os ejus eloqui credetur; non enim, cum literarum ignarus esset, talia tantaque divinæ sapientiæ oracula ex ore suo effundere valuisset. Nec tamen summa, qua eum Rex, Principes ac Aulæ Proceres prosequebantur, veneratio petulantiam eorum, qui hebetioris erant ingenii, cohibere poterat, quo minus Aulicorum complures Viri simplicitatem deridentes, illum per ironiam hominem *simplicem* appellarent, ejusque habitum, crines nunquam tonsos, totumque exterioris cultus negle-

K 5

ctum